

været nødvendig at gaae ind paa Alt, hvad der var blevet slaaet fast. Jeg sigter ikke herved til det halve Antal Stemmer, der indbrømmedes Valgmaaden efter Grundloven af 5te Juni 1849, men jeg sigter navnlig til to Bestemmelser, som jeg anseer for meget mislige. De have et fælles Præg af Vaand og Tvang, nemlig Valgbarhedsbaandet for Landstingets Vælgere og den store Begrændsning med Hensyn til den Kongen tilkommende Ret til at udnævne Medlemmer. Der er der lagt en Lænke baade paa Regjeringens Udnævnelsesret og paa Vælgernes Valgret. Jeg vover nu ikke med Bestemthed at paastaae, at det ikke var nødvendigt, naar de Herrer vilde komme til den foreløbige Overeenskomst, men jeg tilstaaer, at vi Andre ikke have været i Stand til at indsee denne Nødvendighed. Os er det overleveret som noget Færdigt, hvortil vi kun kunde sige Ja eller Nei. Den senere Gjennemarbejdelse i Enkeltighederne, navnlig med Hensyn til Detailordningen af Kjøbstadernes Valgmaade, var fri; dette er Sagens Stilling. Som sagt, det kan gjerne være, at det ikke let kan gaae anderledes, men det er vist, at der er mere end et mørkt Punkt ved hele Sagen, der nødvendigt maa holde al Tale om „Zubel“ borte. Men der er mangen Gjering, som skal gjøres, uden at der kan være mindste Spørgsmaal om Zubel; det er ikke afgjørende, naar Talen er om en alvorlig Beslutning. Jeg kan ved Bedømmelsen af det Spørgsmaal, om det er rigtigt at gaae ind paa nærværende Grundlovsforslag eller ikke, stille mig ganske paa det Standpunkt, som blev indtaget af det ærede Medlem, som vi idag have den Fornøjelse at see i vor Kreds, nemlig det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Carlsen). Jeg erkjender, at Hovedsynspunktet, det egentlig afgjørende Synspunkt, naar Sagen tages i det Store, ved Bedømmelsen af en Forsatning, er, om denne Forsatning vil bidrage til, at Folket hurtigere kan opnaae en virkelig Selvstyrelse. Det er utvivlsomt den rette Opfattelse, det afgjørende Synspunkt. Det er nu ingenlunde min Mening — lad mig oversætte det af det ærede Medlem brugte Udtryk i den Form, man ligesom er bleven vant til at benytte —, at denne Grundlov strax skal føre til en egentlig parlamentarisk Regjering. Det troer jeg visse-

ikke; men ganske vist troer jeg, at denne Grundlov letter Forberedelsen, Overgangen dertil langt mere end den usforandrede Grundlov af 5te Juni 1849. Naar den ærede Landstingsmand fremdrog Englands Exempel, saa skulde jeg maaskee have mindre imod, hvad han sagde med Hensyn til England selv, skjøndt ogsaa derom kunde siges Meget, hvis det overhovedet var muligt ved en kort Omtale af slige Forhold at fremhæve Andet end netop det, der for En i Dieblisset staaer som det væsentlige Synspunkt, som det, hvorved han vil dvæle. Jeg kan dog ikke Andet end fremhæve, at Overhuset i England spiller en langt større Rolle, end det skulde synes efter hans Fremstilling, og det af mangfoldige Grunde, der ere ham ligesaa bekendte som mig. Men hvad jeg savnede i hans Foredrag, var Anvendelsen af den Sætning, han opstillede med Hensyn til England, paa vore Forhold. Den Oversørelse, hvorigjennem Bevistet alene kunde bringes tilveie, savner jeg ganske. Den er for det Første umulig af den Grund, at der er en uhyre Forskjel i Størrelse, der medfører en saa overordentlig Forskjel i Realiteten, i samtlige Forholds Maade at virke paa. Men dernæst gaaer det ikke an at anvende den Sætning, som lader sig opstille med Hensyn til et meget aristokratisk Underhuses overveiende Stilling, paa et Folkething, saaledes som det er banet efter Grundloven af 5te Juni 1849. Jeg er nu personlig vedblivende af den Overbeviisning, at Folkethinget, som det bandedes efter Grundloven af 5te Juni 1849, blev banet, som det dengang maatte og burde dannes under de da givne Forhold, saaledes som vor Historie havde været, saaledes som vi vare voxede op under en 200aarig Absolutismes navelerende Indflydelse. Vil man fra den Indflydelse, det engelske house of commons udøver i England, drage nogen Slutning til den Stilling, der skulde esterragtes af og for det danske Folkething, maa man sandelig ikke glemme den uhyre Forskjel, der maa være imellem de engelske og de danske Forsamlings Charakteer og Virkemaade. Opgaven ved den danske Grundlov kan ikke være at stille Folkethinget paa den Grundvold og med den Magtfulde som det engelske Underhus, thi Betingelserne